

SZEGÉNY JÉZUS!

IRTA: MÉCS LÁSZLÓ

A világváros zengett. Ezer plakát üvöltött.
Az aszfalton megálltam. Az ordító plakátok
között megláttam Jézust. Szívét, az átdöföttet
mutatta mint a Mágneset és hívta a világot.
Ezerszám ment az utcán a sok eltévedt bárány
s nem tudták, hogy reájuk vár Jézus ott oly árván.

Mellette jobbra Vénusz fürdőtrikós plakátja
kínálta a mezítlén test kincseit vigyorgón,
balról Bacchus kövéren, harsányakat kiáltva
boros mámor plakátján ott lovagolt a hordón,
lent paszták, szív-kenőcsök, feljebb foszló, túlérett
fanyar tiltott-gyümölcsük kínálták bár-tündérek.

Népgyűlés. Fürdő. Pezsgők. Pillangó lelkű nőcskék
hívták a jajos embert, mint gyermeket a játék.
— Jézus mutatta vérét : eszmék örök kenőcsét,
meg azt, hogy csak a jóság balzsam, ha lázas szánk ég
s hogy mélyebb meztelenség van, mélyebb kéjű élet
a bőrnek életénél : a Szív, aztán a Lélek !

Borzongva búslakodtam. Nagyon megszegyenültem,
hogy idejött a Mester, hol nagy dobbal kínálják
a krajcáros csodákat, mint hogyha kifütyülten
a Költő kínálná az Ember Tragédiáját
a gombozó pulyáknak. Csak álltam ott szerényke
szegénypírral s motyogtam : Szegény Jézus! Szegényke !

Szegény Jézus ! Szegényke ! Karnagy, naprendszereknek
gigászi dirigense, hogyan jutott eszedbe
versenyre kelni itt, hol percenként elperegnék
a csöpp ember-zenécskék, Nihil felé neszelve?
Oly nagy neked az Ember, olyan érték a Lélek,
hogy érte égi trónod ily könnyen elcseréled?

És ekkor csoda történt : fent a falon üres lett
Jézus véres plakátja, mert lelépett a Mester
és intett, hogy kövessem. Mögöttünk még vereslett
a Marx kopott plakátja, Jézus dicsőült testtel
tempósan, lassan visszament a Történelembé,
én meg nyomon követtem s víg szél fújt kebelembé.

Ahányat lépett Jézus, mögötte annyi század
maradt el s az örökkévalóság víg szelében
avult plakátok lengtek, melyekkel ember lázadt
Jézus uralma ellen a szebb jövő nevében,
mint gyermek apja ellen, ha kártyavár rakása
közben hívja, hogy kertjét, vagy a lelkét felássza.

És elmaradt mögöttünk a multi század tépett
Világretély-plakátja, hervadtan eltűnt Danton
Egyenlőség-plakátja, az Erőt, testi Szépet
kínáló reneszánszé s mint zord boldogság-fantom :
a gyilkosok plakátja, melynél rég így kiáltott
a nép : Jézust feszítsd meg, mert Barrabás az áldott.

Majd visszafelé jöttünk, de lent, hol Katakomba
vonul a századoknak alatta s embereknek
a lelke mélyén. Mert fent Sátán az úr goromba
nagy elmulás-kaszával. De lent a Gyökereknek,
örök megújulásnak, tavasznak van hazája
és ennek mindörökké Jézus lesz a királya.

A Katakomba titkos ajtója a mi szívkünk.
Fent bűvölet bolondít s míg hírt, gyönyört halászunk :
keresztre küldjük Jézust, örömgylkosnak hívjuk
s ha elfogy ópiumkánk, minden világi nászunk :
a Katakomba-mélyre, vagyis magunkba szállunk
hol Jézustól rügyezni kezd minden tiszta álmunk.

Fent Borgiázó pápa és száz Judás akadhat,
— de lent szentek vonulnak örök processiókban :
szüzek, mártírok, pápák, vonulnak és vígadnak.
Mert ez a Katakomba : már élve égi jókban
lesz részes az, ki itt jár. — A nagyvárosba érve
lám, Jézus visszament a plakátra a helyére.

A plakátok szavára a nép hol azt, hol ezt vett,
ki kéjt, ki szív-kenőcsöt, ki pezsgőt, úri mámort,
— de volt olyan, ki méla arccal türelmet vesztett
a boldogság-lesésben, egy perc alatt leszámolt :
Jézus szemébe nézett (mint Claudel vagy Papini),
s a Katakomba-mélyre szállt égi mámort inni.

A forgatagban álltam. A világváros zengett.
Csak most értettem meg, hogy az ordító plakátok
közt mit kereshet Jézus. Véres szívet, a szentet
mutatta mint a Mágneszt és hívta a világot.
Ezerszám ment az utcán a sok eltévedt bárány
s nem tudták, hogy reájuk vár Jézus ott oly árván.